

GLAS SVETEGA ROKA

J u t r i

je nov dan, s soncem obsijan. Da, vsak dan je s soncem obsijan, ker sonce sije, četudi ga zakrivajo oblaki in ga ne vidimo. Tako je Bog prisoten, četudi naše življenje zakrivajo oblaki, ter Boga ga ne vidimo, ga ne čutimo, ali pa je kot obtežilnik za papir in ne vemo točno, kaj bi z njim počeli.

Na vreme sicer ne moremo vplivati, vsaj ne neposredno, vplivamo nanj globalno, saj smo mi, ki smo in tisti, ki so bili in tisti ki še bodo krivi, da se dogajajo podnebne spremembe. Kako pa bo Bog dejaven, živ v našem življenju. Koliko nas bo obseval s svojo milostjo, na to pa mi lahko vplivamo.

Kakor poleti nastavljamo kožo soncu, da porjavimo, kakor svoje kosti namakamo v blagodejni vodi toplic, kakor se razveselimo z pregrešno okusno čokolado, ali pa potešimo žejo z sadom grozdnih jagod, smo mi tisti, ki moramo samo priti v nedeljo k maši, nahranimo svojo dušo s sveto evharistijo. Mi smo tisti, ki izpostavimo svojo dušo žarkom Jezusa, ki seva iz tabernaklja. Mi smo tisti, ki olajšamo svoje življenje z milostjo svete spovedi.

Mi smo tisti, ki se zjutraj pokrižamo ko vstanemo in nasmehnemo samemu sebi v ogledalu rekoč: »Bogu hvala, da sem živ, Bogu hvala za današnji dan, za nov dan, z Božjo milostjo obsijan«.

Vsem želim, da bi se čez celo leto zavedali, kako je vsak pomemben za župnijo, za ta kraj, za svojo družino. Da bi se zavedali, kako neizmerno vas Bog ljubi, ter da nikomur nič hudega noče, temveč hoče, da bi nekoč vsi prišli k njemu v večni raj.

Oznaniha župnije Dolenja vas, letnik 34, št. 1, 01. januar

UKINITEV ŽUPNIJ

Na dekanijskih, duhovniških, škofijskih sestankih, konferencah, se čedalje večkrat pojavi tematika ukinjanja oz. združevanja župnij. Misel na ukinitev župnije je mukotrpna misel in ne gre zlahka na papir. Toda to je trenutno realna možnost za vsako župnijo v Sloveniji.

Nobena župnija se ne ukine sama od sebe, temveč je vse odvisno od dveh dejavnikov

1. Koliko ljudi je sposobnih ob nedeljah izpovedati vero – da je Jezus Kristus vstal od mrtvih.
2. od tega je odvisno koliko bo duhovnikov, kakor je zapisal sv. Avguštín: »*Kakršne so ovce, takšni so pastirji,*« oz, kakršna je uradna definicija po Katekizmu Katoliške Cerkve: »duhovnik je vzet iz ljudi, postavljen za ljudi, za vse kar se tiče Boga.« In če ni ljudi, tudi duhovnikov ni.

Bog je živa oseba in kot vsaka živa oseba, zahteva določeno pozornost. Če se je potrudil, da nam je izkazal ljubezen do konca, s tem da je daroval svojega Sina na lesu križa, potemtako je najmanj vljudno, da ta dar sprejmemo, ga negujemo, spoštujemo ter smo zanj hvaležni.

Bog je svoje podeljevanje svojih darov poveril najprej apostolom, oni škofom, škofje duhovnikom. Nasledstvena linija slehernega škofa in duhovnika, neprekinjeno sega do apostolov, do Jezusa. Ki je tisti, ki pokliče duhovnika v svojo službo, če ga seveda kdo potrebuje. Kristjani pač verujemo, da je Jezus Kristus vstal od mrtvih, in to slavimo vsako nedeljo, ki je mala velika noč. Verujemo ali hočemo verovati, da je Bog z Jezusovo obuditvijo od mrtvih dokazal, da ljubezen premaga vse. In mi svojo ljubezen dokazujemo ali pa izražamo željo, da bi ljubili, z obiskom nedeljske maše.

Udeležba pri nedeljski maši ni zgolj suhoparna dolžnost, temveč je izpoved vere, saj se pri maši srečujemo z Jezusom, ki nas nagovarja po Božji besedi in sveti evharistiji. Z nedeljsko mašo vera raste, brez nedeljske maše vera usahne in ga nadomesti utesnjeno vraževerje.

Duhovniki pa smo kot vsi ljudje: se staramo, zboleavamo, imamo krize, probleme, kakor vsi. Povprečna starost slovenskega duhovnika je 65 let. V teh letih običajno ljudje opuščajo profesijo in se ukvarjajo z bolj lahkotnimi opravili. Prožnost človeškega telesa in uma se namreč pri 65 zmanjša. In tudi duhovniki se lahko utrudimo. Kot Mojzes: »Tedaj je prišel Amálek in se je bojeval z Izraelom v Refidímu. Ko je Mojzes držal roke kvišku, je zmagoval Izrael, ko pa jih je povesil, je zmagoval

Amálek. In Mojzesove roke so se utrudile; zato sta vzela kamen in mu ga podložila, da je sédel nanj. Aron in Hur pa sta mu podpirala roke, eden na eni, drugi na drugi strani« (2 Mz 17,8.11-12) Duhovnikove vere pa nič ne utrdi bolj kot to, da vidi v nedeljo ljudi, ki ne hodijo tja, zaradi kuhanega vina, listkov, ali mašnih namenov, temveč ker verujejo, ali pa hočejo verovati. Res je, da gre po duhovniku vera gor ali dol. Toda ali bo duhovnik vero tlačil ali pa spodbujal, pa je odvisno tudi od vernikov. Ker duhovnik ni samemu sebi namen: *Kakršne ovce, takšni pastirji*, pravi sv. Avguštin.

Ko pa ljudje ne potrebujejo Boga v nedeljo, ko storijo greh, ko umirajo, ko so bolni, ko so v stiski, se pač umakne: »Ko so to slišali, so vsi v shodnici pobesneli. Vstali so, ga vrgli iz mesta in odvedli na previs hriba, na katerem je bilo sezidano njihovo mesto, da bi ga pahnili v prepad. On pa je šel sredi med njimi in je hodil dalje.« (Lk 4,28-30).

Danes noben škof noče ukiniti župnije, župnije se danes ukinejo kar same, ker je vera ljudi premajhna, prešibka, da bi jih zmogla v nedeljo pripeljati k maši, k spovedi, k poslednjim zakramentom. In če je vera ljudi prešibka tudi

duhovnikov ni. Vera pa postane prešibka, ker je premalo izpostavljena Božji milosti, ki seva iz tabernaklja.

Tradicija je velikokrat sama sebi namen. Koliko hudih besed je, če ni pogreba, verouka, birme, blagoslova pirhov, ali pa če to ne poteka tako kot smo navajeni, če ni vse točno takrat, ko si mi to zaželim. Tradicija ni izpoved vere, temveč velikokrat cenena tolažba: nekaj smo pa le naredili.

Kaj pomeni, da ni več župnika in župnije?

Če ni več duhovnika, ni več Najsvetejšega zakramenta v tabernaklju, Božja milost in blagoslov se umakneta in kraj začne počasi umirati. Nedeljska maša je kljub vsemu kraj druženja, kjer lahko človek po maši v miru poklepeta, se družijo, pa tudi spoznava. Nekateri skušajo rešiti problem s raznimi pogostitvami po maši. Nekaj časa gre, potem pa se ljudje naveličajo. In spet je potrebno nekaj več, da vzburi človekove čute. In kaj je lahko za vernika, več od Jezusa? Milost nedeljske maše je ogromna, začnemo se jo zavedati šele takrat ko je več ni.

Druga posledica je, da če se morajo zdaj ljudje malce prilagoditi, počakati, potrpeti, še bolj hudo je potem, ko bosta npr. en ali dva župnika za celo ribniško dolino. Tudi iz drugih področji vas ne bodo več tako z veseljem sprejemali, ker bodo imeli svojim lastnim teritorijem preveč dela.

Konec koncev mora nekdo pritisniti gumb za zvonjenje, še prej pa mora nekdo plačati položnico za elektriko. Še prej pa mora nekdo dati v puščico. Velikokrat mi kdo reče: saj bo plačala župnija. Saj bo obnovila župnija. Kdo pa omogoča župniji, da je župnija? V Evropi je že stalnica, da se zemlja odproda, cerkve pa poruši. Si predstavljate veduto svojega kraja brez cerkve? To je realnost, ki grozi Sloveniji, kakor je že stalnica v Evropi.

Kaj lahko vi storite, da župnija obstane in ostane?

Včasih me kdo vpraša: ali verniki nimajo nobene besede pri vodenju in upravljanju župnije? Imate. Vaša vloga je najpomembnejša in nezamenljiva. Kajti za Vas je sporočilo Odrešenja in evangelija. Vi ste naslovniki Božje ljubezni in milosti. Za Vas je Jezus Kristus umrl ne lesu križa, da imate vi

zakrament spovedi, sprave in odpuščanja. Za Vas je vstal od mrtvih na nedelji in za Vas je nedeljska sveta maša. Vsak duhovnik izrazi svojo vero takrat, ko je posvečen. In jo dokazuje vsako nedeljo, vsakič ko je v spovednici, vsakič ko nekomu podeli poslednje zakramente.

Vse, kar morate Vi storiti, da dokažete Bogu, da ga potrebujete.

Katoličani to storimo tako da pridemo v nedeljo k maši in pri maši pobožno sodelujemo. Ko se srečamo z Jezusom, ki je od mrtvih vstal, se krepi naša vera. Razlogov zakaj ljudje ne hodijo k maši je veliko: nekaterim ne odgovarja mrzla cerkev pozimi, vroča poleti, nekomu ne odgovarjajo ljudje, s katerimi so primorani v cerkvi sedeti, spet nekomu ne odgovarja župnik. Vsak razlog je povezan z osebno vero: v koga ali kaj dejansko verujemo in od koga dejansko pričakujemo milost. Kdor veruje zaradi ali v človeka, potem pripravi svoja srca na jezo in razočaranje, če pa verujete v Boga bo vaše srce polno milosti in blagoslova.

Redno prejemajte zakrament svete spovedi. Redno obiskujte Jezusa v tabernaklju. Župnijska cerkev je odprta skorajda vsak dan od jutra do večera. Dovolj obisk, križ, poklek kratka molitev. Trudite se živeti kot kristjani in kot kristjani tudi umirajte s poslednjimi zakramenti: dokažite Bogu, da želite po smrti biti pri Njemu in večno živeti.

Če res ne morete priti v nedeljo k maši, še vedno obstaja prvi petek, in s tem povezano obiskovanje bolnih in ostarelih na domu. In ko začutite, da se približuje smrtna ura, poskrbite za poslednje zakramente.

Kdaj se župnija ukine? To je vse odvisno od Vas ljudi. Vi ste tisti, ki lahko s svojo vero vplivate na voljo Boga. Vi morate Jezusu dokazati, da potrebujete Njega osebno. Ne zgolj Njegovih storitev. Zato pa je prav gotovo potrebna osebna vera. Srečanje z Jezusom pri nedeljski maši, utrdi, okrepi osebno vero. Izguba nedeljske maše, pa vodi v izgubo vere.

Če je zadostno število vernikov v nedeljo pri maši, če je posledično dovolj finančnih sredstev, za razne programe in dodatne dejavnosti – če se lahko župnija sama vzdržuje in vzdržuje duhovnika, potem tudi škof ne bo imel

dileme, kje je dobro imeti duhovnika, kje pa je duhovnik izguba življenja. Če ni ljudi, tudi duhovnikov ni.

ČIŠČENJE ŽUPN. CERKVE

Druga sobota v mesecu je: 13.1.2024, Lipovec 3. ob 10⁰⁰

Četrta sobota v mesecu je: 27.12.2024, Lipovec 4 ob 10⁰⁰

ZAKRAMENT SV. KRSTA

Vsi starši, kateri bi radi, da Bog njihovim otrokom podeli dar vere, lahko svoje otroke prinesejo h krstu:

14. januar. Obvezna priprava na krst, ki se jo udeležijo starši in botri bo 11. januar ob 17-ih.

Pred pripravo naj se starši oglasijo v župnijski pisarni ob petkih od 16-17, zaradi vpisa v krstno knjigo. Datumi priprav na krst se lahko spremenijo, spremljajte aktualna tiskana in nedeljska oznanila.

SVETI ZAKON

Že se sprejemajo rezervacije za cerkveno poroko. Termini se hitro polnijo. Cerkevna poroka je možna od ponedeljka do sobote. Samo ena poroka na dan.

Cerkvena poroka ne stane nič. Ohcet po drugi strani pa lahko predstavlja velik finančni zalogaj. Strah pred stroški lahko marsikoga odvrne od tega, da bi prejel ta čudoviti zakrament. Zato se da ta zakrament prejeti tudi drugače od tradicionalnih navad. Lahko se posebej poročita v cerkvi, pogostitev pa priredite kasneje, ko finančne ali druge okoliščine to dopustijo.

Za sklenitev svetega zakona, potrebujete krstno-samski list, ki ga dobite v župniji, kjer ste krščeni, osebno izkaznico, ter podatke o pričah (po civilni zakonodaji priče menda niso več potrebne, v Cerkvi pa so še vedno). Pred poroko se opravi zapisnik.

MAŠNI NAMENI – januar 2024

Ob sredah vabljeni k češčenju Najsvetejšega zakramenta ob 20-ih. Češčenje poteka v tišini, tako da lahko vsak Bogu pove svoje.

Urniki svetih maš se lahko spremenijo. Spremljajte nedeljska oznanila! Ob praznikih je urnik svetih maš napisan posebej! **Mašni nameni se**

pobirajo osebno v župnijski pisarni na prvi petek v času uradnih ur za naslednji mesec (npr. marca za april)

Župnijska cerkev je za osebno molitev odprta vsak dan od 9-ih do 18-ih

Zakrament svete spovedi lahko opravite (razen če pride kaj vmes):

- pol ure pred večerno sveto mašo
- po dogovoru

Ob zadnji (smrtni) uri, oz. ko opazite, da se življenje zaključuje, poskrbite, da boste prejeli poslednje zakramente! Zvoniti po toči je prepozno! Ker noben človek ne more biti 24 ur na dan, 365 dni na leto na razpolago, se včasih zgodi, da nisem na razpolago. V tem primeru se obrnite na sosednje župnije.

Na koncu mora biti upanje!

Z leti in z izkušnostjo upanje upada. Upati je pogum, kajti kaj je drugega od 'upati' kot 'upati si' nekaj napraviti, nekaj narediti, nekaj pričakovati, nekoga ljubiti.

A z leti in izkušnostjo upanje, pogum upada. Izkušnost ni vedno nekaj dobrega. Nasprotje izkušnosti je preprostost. Če ne veš, ne boli in zato si človek upa, ima pogum nekaj narediti, nekaj pričakovati, nekoga ljubiti. Z izkušnostjo, ko doživiš, občutiš bolečino, pa si preprosto ne upaš več. Dokler ne veš, da lahko padeš z lojtre, skačeš po njej in z njo kot mlad gams. Ko pa enkrat cmokneš dol, ko postaneš izkušen, pa nisi več tako drzen, pogumen, si ne upaš več.

Na upanje pa lahko vplivamo. Tako da se vadimo v zaupanju. Zaupanje predpostavlja preprost način življenja: ni potrebno da vse znaš, vse veš, vse imaš, vse narediš in vse poješ. Od mize je dobro in zdravo iti malce lačen. Ko vse ne načrtuješ, ter se zavestno in namensko v zaupanju v Boga

prepustiš Njegovi volji, takrat obnoviš upanje, ter tako postaneš pogumen, si upaš nekaj napraviti, narediti, pričakovati, ljubiti, se spreobrniti.

Ko vse nekaj načrtuješ, nekaj predpostavljaš in predsodek je najtežji nahrbtnik, zaradi katerega omagaš. Predsodek in strah pred bolečino, pred razočaranjem, je vedno večji od bolečine, razočaranja samega. Stopi lahkotno v novo leto in na novo pot življenja. Ne predpostavljaj, temveč pusti se presenetiti. Morda te nekdo nekje pričakuje, ljubi, se želi s teboj družiti, ukvarjati, ampak ker si izkušen, predpostavljaš in si na koncu še bolj razočaran, bolj jezen, bolj osamljen.

Zato naj bo na koncu vsega upanje. Da bo to upanje začetek nečesa resnično lepega, dobrega in enega, to je Boga, Božje ljubezni, na kakršen koli način se že razodene.

Župnijska pisarna
je odprta
petek od 16-17

Mašni nameni se
pobirajo osebno na
prvi petek v času
uradnih ur za en
mesec.

Sveta spoved
Pol ure pred
večerno sveto mašo
oz. po dogovoru.

**Bolniško
maziljenje**
Za obisk se
dogovorite preko
tel.: 031/347-427

**Duhovnik v UKC
Ljubljana:**
tel.: 041/613-378

**Duhovnik v
bolnici Novo
mesto:**
p. Marko Novak
tel.: 041/742-21

Župnijska cerkev
je odprta vsak dan
od 9-ih do 18-ih
(19-ih poleti)

Darovi svetih Treh Kraljev

Darilo. Izhaja iz besede 'dar'. Darovati. Podariti. Spomin seže v otroška leta: kakšno veselo pričakovanje. Velikokrat ne od koga bom dobil. To se ve: od staršev, starših staršev, tet in stric. Temveč kaj bom dobil. Kaj se skriva za tistim prelepim ovojnim papirjem. In če ne dobim darila, ob tisti priložnosti, ko se darila darujejo, človek najprej pomisli: nima me rad, pozabili so name, itd.

In to je poanta darila: nekemu pokazati, da obstajaš zanj (velja za oba spola in tisto vmes). Da misliš na nekoga, da ti nekdo nekaj pomeni, da ga spoštuješ, da imaš rad, morda si lahko celo v nekoga zaljubljen. To so izražali Sveti Trije kralji, ko so obiskali Jezusa: spoštovanje, ljubezen, občudovanje. Ni pomembna vsebina darila, čeprav je dobro, da ni žaljiva. Včasih je že obisk sam po sebi darilo. Kakšno veselo presenečenje, ko nekdo pozvoni na vratih, ali potrka, in nič od tebe noče, razen da te obišče.

To je vera, to je Jezus. Nič noče od tebe, hoče pa samo tebe, tebi se hoče podariti, zate je, da te osreči, da ti pokaže, da te Nekdo potrebuje. Sprejeti darilo, je večji dar, od darila samega. Zato, kaj bomo dali Jezusu, kaj mu bomo podarili? Nič drugega, kakor to da ga bomo sprejeli. Iz nedelje v nedeljo, iz greha v greh. Kajti največji greh je to, da Jezusa ne sprejmeš, da zavrneš Njegov dar, Njegovo ljubezen.

Ne zavrne nobenega daru. Ker nikdar ne veš, če bo sploh še kdaj kdo pomislil nate, da bi ti ga še kdaj dal.

Glas svetega Roka – oznanila župnije Dolenja vas

Odg.: Pečavar Aleš, žpk. Telefon: 031/347-427

E-mail: ales.pecavar@rkc.si